

FRIBYTAREN PÅ ÖSTERSJÖN

AF VICTOR EYDEBERG.

En natt vid hafstrand.

I Södermanland, nära hafvet, omkring två mil från Stockholm, ligger en egendom vid namn Sjövik, nu en bondgård, fordom ett herregårds, tillhörigt den gamla ätten Drake.

Endast några tegelbänkade grusbägar vittna nu, hvar den af bytte från trettioåriga kriget uppförda stora herregårdens ståt. Plogen har i många år gått öfver den mark, som var Sjöviks borggård.

Den del af egendomen, som låg närmast hafstrand, var i medlet af 1600-talet en skog, endast på få ställen utthuggen till nyodlingar. Genom honom forde en väg till egendomens hana. Herrarna på Sjövik drogo nämligen gånge af den adeln tillförsäkrade rättigheten att tillfritt utjunga afkastningen af sina gods.

En månkår hörsatt år 1661 gick en vandrande älskliga väg. Han var till skydd mot nattkyllan inseppt i en kappa, och en bredstygg hatt täckte hans hufvud. Hennes till grannskapet af den lilla hamnen, utbytte han vägen mot en stig, som till höger ledde in förfallna lada, men mannen fortsatte sin vandring, till dess han nått en höjd, hvarifrån utsikten var fri öfver hafvet och kuststräckan.

Här stannade han och skådade ut åt den vidsträckt vattenrymden, som lugn och speglik, här och där strödd med skogvuxna skär, glittrade i månlyuset.

Ett stycke från stranden sågs ett skonerlik fartyg luga för ankar, speglande sin smärta resning i den silfrade böljan. Ett oredigt sorl af människoröster, som tycktes komma från dess däck, trängde till hans öra, blandadt med vattnets entoniga skvalp mot strandens klippblock.

Mannen stod en stund orörlig, med blicken riktad på fartyget. Han överlade med sig själf, och liksom för att under sin tankverksamhet äfven hafva en sysselsättning för sina händer, kastade han kappan tillbaka, framtog ur sitt bälte en pistol, undersökte läget, vågade vapnet i handen och stack det åter i bältet.

Därefter förde han en signalpipa till munnen och frambragte ett skarpt ljud, liknande en nattfågels skri. Det mångubblades af klippornas eko.

Strax därefter ljud en liknande signal nedifrån klipporna närmast hafstrand. En man i slösig hatt och kavaj dök upp bland dem och klättrade till den höjd, på hvilken den obekante stod.

— Är förberedelserna träffade? frågade den senare, då den nys ankomne stod framför honom och blottade ett väderbitet, af ärr och skrämmor vanställdt ansikte.

— Ja, svarade denna, men jag vågar än en gång bedja er betänka, kapten, att...

— Allt väl öfverlagadt, svarade Ruys, inföll den så kallade kaptenen med en otålig rörelse. — Har du undersökt djupet?

— Det är tillräckligt, svarade Ruys. — Och hela manskapet är samlat ombord?

— Hvarerna man.

— Och ingen har varit i land, sedan de ankrade här?

— Ingen, kapten. Men jag har haft stor möda att hålla dem från landbacken, må ni tro. De ha nu pengar fullt upp och vilja, som naturligt är, förströ sig efter resan. Missnöjet är stigit till det yttersta, och jag har dagligen fruktat myteri. Emellertid har jag gjort hvad jag kunnat för att lugna dem; jag sade dem, att ni skulle komma ombord i natt, och att vi därefter genast segla in till Stockholm.

— Godt.

De båda männen lämnade höjden och klättrade ned för klippan, som skilde dem från hafvet. Vid stranden låg en julle, som Ruys begagnat, då han lämnade fartyget.

Ruys satte sig vid årnas. Allt eftersom man kallades skenotet, tycktes stöjet på däck tilltaga. Dryckesånger, svordomar och alla slags o-ljud, som en människostallas är i stånd att frambringa, blandades med hvarandra till en symfoni, som skulle förekommit själfve Beethoven odörlig.

Jallens framkomst medförde ett kort uppehåll i oväsendet. Väderbitna, skägiga ansikten blekade fram öfver relingen, och fallrepet nedkastades.

Då kaptenen och hans löjtnant — ty i egenkap af sådan tjänstgjorde Ruys ombord på detta fartyg — uppkommit på däck, mötte dem här ett skådespel af en för svaga nerver o-

behaglig art; men det var tydligt, att ingendera af nämnda herrar besvärades af sjuklig känslighet, ty de öfverforo dicket, med mönstrande, men ingalunda häpnadsliga blickar.

Framför dem låg en man af besattningen badande i sitt blod. Ett hugg af en återbilda hade kläfvit hufvudskallen, och hjärnan låg uttrunnen på dicket. Likets hand omfattade ännu en i månkenes blänkande knif. Mannen hade utan trövel fallit i en tvist med någon af sina kamrater.

En hög af guld- och silfvermynt låg ett stycke från liket, men icke längre bort, än att blodströmmen funnit en väg dit och suddat den blanka metallen. Det var den fallbes del i bytet. Kamraterna sutto däromkring och spelade om rättigheten att ärfva honom. Tärningarna rullade, vilda blickar följde dem, skrätslavor och svordomar genlöjlo i kretsen af de spelande.

En annan flock stod kring ett vinfat, hvars innehåll flitigt anlades. Alla voro rusiga, men ölsinet visade sig på olika sätt. Somliga gralade och hade knifvarna dragna till angrepp eller försvar; andra sjöngo med bågaren i hand; andra omfamnade hvarandra under försäkningar om vänskap i döden; en och annan vandrade för sig själf; slutligen funnos två eller tre, som redan voro i medveten tillstånd och, undansparkade af kamraterna, sovo i en vrå af dicket.

I afseende på språket rådde bland de vilda sällarne babyonisk förbistring. Man hörde plattyska, engelska och lingua franca; endast få voro, att döma af språket, bördiga från Norden.

— Lefve vår kapten! ropade några.

— Ned med Ruys! Ned med holländaren, skreko andra, och besattningen skockade sig omkring kaptenen, för att frambringa sina klagomål öfver den fängenskap de måst utstå.

— Är det er egen befallning, kapten, eller är det holländarnas påhitt, att vi ej få gå i land? frågade en af de öfriga vägnar.

— Öfvertygen er nå! Öfvertygen er! sade Ruys och vandrade med händerna i byxfickorna mellan de rusiga fribytarnes, som betraktade honom med hotande blickar.

— Befallningen föreskrifver sig från mig, sade kaptenen lugnt. Tron I, karlar, att Ruys skulle våga pådiktiga mig en order? Emellertid är fängenskapen snart slut. Vid dagryningen hissa vi segel och gå till Stockholm.

— Hurra! skrålade hopen till svar på detta löfte.

— Och nu, Ruys, skall du se till, att manskapet får en glad natt, förloft fribytarehöfningen. Hvad är det för vin, det där? Hit med en bägere!

Men skyndade att efterkomma befallningen. Kaptenen läppjade på begärens innehåll och slungade honom i hafvet.

— Vi hafva bättre vin ombord, sade han och gaf Ruys en vink. Upp med det bästa fatet och rulla det där i sjön!

Detta var en befallning, som fribytarna tyckte om. Medan några följde Ruys ned i lastrummet för att efter hans anvisning hämta det prisade fatet, förordade sig andra om att lyfta det redan provade öfver bastingeringen och vraka det i hafvet.

De spelande hade nu efter tärningens utslag delat arvet och slöto sig till de andra. Kaptenen gick återut och betraktade, lutad mot ratten, uppträdet framför sig. Ruys åtog sig värdskapet, fyllde bägarne och uppmuntrade att flitigt tomma dem.

— Ett härligt vin! En förenig af eld och rosendoft, upprepade han, under det han slog ut. Men hans röster darrade, och kallsvetten stod på hans panna.

Vinet måste varit blandadt med något starkt narkotiskt ämne, ty det drojde ej länge, innan den ene efter den andra af besättningen vecklade tort för att öfverlämna sig åt en öfvervåldigande söm. De öfverblifva misstänkte dock ingenting; äfven deras ögonlock kändes slutligen blytunga — den sista gråsten på medvetandets slottade — den sista dryckesvisan afstannade oförlörlig — bägarer föll ur han sids dryckeskämpens hand — och allt var tyst.

Ruys smög bort till kaptenen — smög på få, som om han fruktat att väcka de sovrande.

— Näväl! viskade han.

— Jag har öfverrakt karlarna och ser, att ingen fattas. Bär ner dem under däck, och se till att allt flytande gods äfven kommer ner. Bort-

na luckorna och öppna luckan i lastrummet.

— Skall ske, mamlade Ruys dyrt och gick ned med sybar motvilja till sitt hemiska arbete.

Kaptenen vände ryggen åt dicket, lutade sig mot basteringen och stirrade på månen, som just nu gick ned bakom skogen.

De flästa fribytarna lågo orörliga, som om de redan hvilat i dödens armar. Andra tycktes i sömnen vara gripna af ängstfulla åningar; deras bröst arbetade, deras armar höjde sig, för att i nästa ögonblick kraftlöst sjunka tillbaka.

Ett sorlande ljud nedifrån fartygets botten väckte kaptenen ur hans månskenbetraktelser. Han vände sig om. Ruys stod med likblekt ansikte framför honom.

— Det är gjordt, sade han och fatade jullen föngsliga.

De stego i julen och sköto ut. Sedan Ruys rott en stund, tillade han kaptenen att hvil på årnarna. Han ställde sig upp, svepte kappan omkring sig och betraktade det sjunkna fartyget. Månen var nu nedgången, och skenotens linier urskiljdes redigt bland natten skuggor, mot vilka en svag början till dagryning lämpade vid ästra himlaren. Ett starkt och häftigt brusande tillkännagaf det ögonblick, då vågorna i segröfröjd slog tillsammans öfver sitt öf. Vattnet upprördes på en betydlig omkrets, och några svallvågor förde till stranden det budskap, att ett af hafvets flytande helveten, den redliga handels plagoris, var försvunnet.

Då de båda männen uppgitt på stranden, sade kaptenen:

— Du måste strax efter soluppgången vara i Stockholm. Här i nejden får du under intet villkor vara dig, och till vidare äro vi fullkomligt främmande för hvarandra. Dina papper äro i öfning. Du stannar öfver vintern i hafvustaden och afvaktar mina order. Nästa sommar skola vi åter arbeta tillsammans.

Ruys hade satt sig på en stranden. Hans blick sväfvade öfver vattnet och tycktes söka det sjunkna fartyget.

— Kapten, sade han, jag känner en ånig, att vår bana snart är ändad. En sådan gärning som denna nedkalrar ödets makter öfver oss.

— Redan samvetsagg? inföll kaptenen i skarp bisående ton, som i Ruys' öron lät som en hotfull varning.

— Nej, sade Ruys. Jag skrifver detta på ett eget syndaregister.

— Gör det! Hvad vi gjort, var nödvändigt. Karlarna hade lärt känna mitt verkliga namn och min samhällsställning — huru, är mig ännu en gåta. Jag ville ej bero af en mängd lögliga skurkars ovänsamhet, vinstbegär och samvetsagg — Kom!

— Än ett ord, kapten! sade Ruys och steg upp. För tvänne dagar sedan seglade ett fartyg här förbi i nordlig riktning. Dess kurs var sannolikt ställd på Stockholm. Jag igenkände det, så visst som jag känner er. Det är samma fartyg, som så ofta följt oss på hafvet och inlagt hos vårt manskap en vidskeplig känsla. Det här öyleka ombord.

— Bahl! Du har drömt, sade kaptenen otåligt. Låt oss gå.

ANDRA KAPITLET.

Gustaf Drake.

Herresätet Sjöviks blomstrigt inföll efter trettioåriga krigets slut, då dess ägare, öfversten Anders Drake, återvände hem. Denne hade vetat att fläta gyllene ax bland sina lagrar. Utan att just vara studerad konstnär hade han likväl varit beundrad för de mästertligt arbetade nattvaruskalkar, dopfuntar, vigvattenkärl och helgonbilder, som Tyklands katolska kyrkor innehöllo, och medförde också hem ett helt andligt konstkabinett af idel guld- och silfverarbeten, ty han hade ej haft hjärta att beröfva templet de rörande prydnaderna, som voro af simplare ämnen.

Hemkomsten lednade han hastigt i sin samling — han var en man af flyktiga tecken — förvandlade husemne där för i pennningar, nedref den förutnärade byggnad, som sett hans fader födas och dö, samt uppbyggde af tegel ett ståtligt hus i den tidens stil.

Här ledde den gamle krigsbussen glada dagar, lik en medeltidens ridare i sin borg, båd stort stall, och förplågade sig och talrika gäster med vin från Rhen och Dohan. Ett bekyrdadt sällskap af förmåna rullare, den trefrigt nog med att betrakta sitt

kände under namnet Goinfre, hade besömt honom ett kort tillhåll, och i Sjöviks salar ljud ofta Lorens von der Lindes skämt, firades de vilda bröderna Horns orgier.

När ädeltigen Drake, mått af år och nöjen, lades på sin sotsäng, dog han i det lugnande medvetandet, att han lefvat ett gladt lif, och efterlämnade åt herr Gustaf, sin ende son, en tom kassa och kringkurna ägor.

Gustaf Drake var af annat lynne än fadern. Han hade ärfv dennes kraftiga natur, men ej hans böjelse för ett gladt lefnadsätt. Vid universitetet, som han lämnade vid sin faders död, umgicks han med ingen.

Hans dystra, men fasta blick mötte med hat de stolta ynglingar, söner af Sveriges högsta aristokrati, som vid alla högtidliga tillfällen intogo hedersrummen framför själfve sina äldrar; mötte med köld alla jämlikar; med spetsket alla underordnade.

Man drog sig tillbaka för denna fränstötande natur, och han själf sökte ingen. Han studerade flitigt, men inom lycka dörrar; de enda föreläsningar han öfvervar, voro de då nys öppnade i anatomien. Man påstod att han läste förhujunda skrifter och i löndom dref alkimistiska studier.

Hans första atgård som herre på Sjövik var att sammankalla godsets samtliga underhåfvande och för dem uppläsa adliga gårdsrätten, hvaraf de upplästes om hans rättighet att efter eget skön tukta dem med spö eller fängelse i gårdens källarvård.

Detta hade sin äftrydning verkan: ingen torpare saknades i dagryningen vid arbetet på garden, här aflägsat än hans torp låg, dagsverken fullgjordes punktligt, och pålagorna från frälsebönderna inlöto i rättan tid.

Hans andra atgård var att gifva sig. Hans utkor var en dotter af en skotsk öfverste Bruce, som under de senare krigsåren ingick i svenska härren och sedan bosatt sig i Sverige.

Det troddes, att ett från barndomen roffastadt tycke fört honom till detta val, men att Agnes Bruce nödgats af sin far åta emottaga hans anbud. Men hans yttre, utan att vara skönt, var tilldragande och bar stämpeln af hennes hjärtas godhet. Godsets underhållande lärde snart älska sin herres maka lika högt, som de hatade hans fogde, som med ridpiskan sporrade deras arbetsiver.

Drake själf visade sig sällan bland sina underhåfvande, utom om söndagarna, då han vid sin hustrus sida åkte till socknens kyrka. Det var eget att se hans dystra, kalla anlete bredvid hans makes milda, vemodiga drag — och med hvarje år tyckte man sig märka, huru dessa voro allt blekare, allt mer lidande. Var hon lycklig, denna känsliga kvinna, med denne slutne man?

Under det första året af sitt äktenskap plågade Drake föga umgänge med sina granar; man gjorde de årliga skyldighetsbesöken hos hvarandra, och därevid stannade det. Senare sågos talrika gäster i Sjöviks salar, och bland dem män af högsta samhällsställning, såsom hertig Adolf Jon, riksstallmästaren Baner och riksrådet Bengt Skytte. Man märkte, att flertalet af dessa gäster voro fiender till den nuvarande regeringen; men då Drake skenbarligen höll sig aflägsnad från politiken, fäste man ingen vikt därvid. Förhållandet mellan den unge Drake och det gamla riksrådet Skytte vardt snart förtroligare, än man vid en sådana skillnad i år och med kännedom af deras skaplynne skulle väntat; Skytte ägde i grannskapet af Sjövik ett jaktbush, där han ofta vistades för att i ensamheten — procul negotiis — förströ sig med litterära sysselsättningar, och här besökte honom Drake tämligen ofta.

Under de senast förflutna åren hade herrn till Sjövik gripits af stark lust till resor. Så snart vårisarne lossades, lämnade han Sverige och återkom ej förr än med höststormarne. Hans lynne mildrades dock ej af dessa förströelser; molnet på hans panna var mörkare hvarje gång han efter en sådan färd återkom till sin maka.

Då deras äktenskap välsignades med en dotter, hoppades fru Agnes, att denna lycka i någon mån skulle fösona mannen med hemmets enformighet; men de utländska resorna voro nu för honom en vana, från hvilken han ej tycktes kunna släta sig lös.

Så var han nys hemkommen från en dylik färd, då vi en vacker höstafinna honom rida ut från sin borggård, åtföljd af en tjänare till häst. Den dräkt han bar, visade att han ej begaf sig ut på en ridt kring sina ägor. En fjäderpydd hatt satt tryckt öfver hans panna, och en svart sametskappa dolde till hälften hans galonerade rock.

Tjänaren, en gosse, som till trädgårdsmästaren på Sjövik, red tyst bakom sin herre, utan att våga tilltala honom. Gossen förefö emellertid den trefrigt nog med att betrakta sitt

liv, hvarl han nu för första gången uppträdde inför godsets folk. Han beundrade skiftesvis den skarlakansröda tröjan, de gula skinnbyxorna och de stora, med sporrar försedda ridstöflarna, i hvilka hans vador funno lika godt svängrum, som Don Quijote skulle funnit i Rolands rustning.

Vägen förde de båda ryttnarne längs stranden af en liten insjö, på hvars motsatta sida, bakom en gulnad björkdunge, framlyste den hvita bröstdidan af Signildsborgs herregård, tillhörig friherrinnan Johan Skytte, syster till riksrådet Bengt. Att det var hans herres mening att besöka grannen på Signildsborg, fann Petrus — så hette den unge riknekten — därför, att den förstånande, i stället för att taga vägen till vänster, vände sin häst till granskogen till höger. Med en snick, som gällde den täcka kammarfärman hos friherrinnan styrde Petrus sin häst åt samma håll. Man reanade en half timma under den djupa tystnad, och utan att en människoblick var synlig. Men hastigt bröts tystnaden af ett utrop från den unge riknekten, hvars ögon sedan en stund nog monstret omgifningen och nu voro riktade på vägen framför honom.

— Håll, nådig herre! ropade han och svängde sig från ryttargen.

Drake höll in sin gangare och vände sig om i sadeln.

— Hvad står på?

I stället för att svara, sprang Petrus förbi hans häst och visade med bemäthetsfull uppen på ett tvärs öfver vägen liggande föremål.

Det, som han hade pekat på, var ingenting annat än en stake, med ett krokigt järn i ena änden.

— Tror ni, nådig herre, att denne ligger här för ro skull? sade Petrus. Se blott, huru noga man lagt honom tvärsöfver vägen. Att rida öfver det här styget, det vill jag icke, så sant som lif och hälsa äro mig kära; men att kasta det i diket, det tors jag. Så, herre, nu är vägen fri.

— Hvad är detta för gäckel? sade Drake. Hvad menar du med det här?

— Är det icke nog att veta, det Ingrid bör dörborta, herre? sade Petrus med en skakning på hufvudet och pekade åt ena sidan af vägen in i skogen, där en grå koja med lutande skorsten framskyntade mellan granarna.

— Ingrid, den kloka kvinnan?

— Ja, häran, nådig herre.

Drake följde med ögonen Petrus' fingervisning och ämnade just tillslaga gossen sitta upp för att fortsätta ridten, då hans blick fästes vid ett annat föremål, en fängslade hela hans uppmärksamhet.

Mellan granarna helt nära vägen syntes en skopnad, orörlig lik en bildstod, med ena armången stödd mot en håll och ögonen fästa på ryttnarne.

Det var en flicka, ännu sväfvande mellan barn och ungdom. Den ljusa klädningen blottade ofvantillt en skuldtra, hvit som snö. De fina anletsdragen, den skära syn, de blonda lockarne, gäfvro en så luftig prigel åt företeelsen, att Drake, på en gång undrande öfver och njutande af denna syn, glömde den fråga, som sväfvade på hans läppar.

Flickans ögon lyfte af en rädd Drake, då hon fann sig vara föremål för den granne rytterns uppmärksamhet.

— Hvem är du? frågade denne. Men i stället för att svara försvann hon så hastigt bland skogens stammar, att alltsammans förekom Drake som en synvilla.

Petrus hade varit ett liknadt vittne till uppträdet, och han ämnade just gå tillbaka till sin häst, då hans herre frågade, om han visste, hvem den o-kända var.

— Hå, svarade Petrus, det är ingen annan än den gamla Elin, Ingrids dotter.

Drake öfverlade ett ögonblick. Därefter sprang han, till undran för Petrus, ur sadeln, kastade tygeln till denne, öppnade den birstfalliga grinden, hvarifrån en smal gångstig förde till kojnan, och nallades denna i tydlig afsikt att besöka hennes cntalade och fruktade ägarinna.

Men innan han satt sin fot på tröskeln, visade sig i den låga dörröppningen en högväxt, tämligen Alderstigen kvinna, hvars panna, blick och hela hållning var så vördnadsbjudande, i trots af den simpla klädsel hon bar, att Drake förde handen till hatten, såsom om han hait en fru af idel börd framför sig.

Ingrid, ty det var hon, tycktes hvarken förundrad, blyg eller smickrad vid det ovanliga besöket.

(Forts.)

Alltid lika populär emedan den aldrig gör ett fel

Det kostar intet att ega en NATIONAL CASH REGISTER

Ett starkt påstående men sant. 750,000 driftige affärer öfver hela världen ha bevisat detta. Låt oss visa ER.

Skrif efter prislata och fulla underättelser.

The National Cash Register Co. F. E. Mutton, Manager for Canada 285 Yonge Street Toronto

14,500 tons EMERALD CANADIAN PACIFIC ATLANTIC STEAMSHIPS 18 knops hastighet Största Finaste Snabbaste till Canada Mindre än 4 DAGAR till sjös.

FRÅN	SEGLINGAR:	FRÅN
St. JOHN		LIVERPOOL
Sat. Dec. 11	Lake Champlain	Wed. Dec. 8
Fri. Dec. 17	Empress of Ireland	Fri. Dec. 3
Sat. Dec. 25	Lake Manitoba	Wed. Nov. 24
Fri. Dec. 31	Empress of Britain	Fri. Dec. 17
Sat. Jan. 8	Lake Erie	Wed. Dec. 22
Fri. Jan. 14	Empress of Ireland	Fri. Dec. 31
Fri. Jan. 21	Empress of Britain	Fri. Feb. 4
Fri. Jan. 28	Empress of Britain	Fri. Feb. 11

Tredje Klass Priser: Till skandinaviska hamnar \$31.00 \$32.50 Från skandinaviska hamnar \$33.75 \$34.75 Barn half biljetten, småbarn \$2.50 \$2.50 Endast Skandinaviska Finska och Engelska passagerare transporterats från Liverpool. För biljetteställning, hänvänd eder till närmaste agent eller till H. M. MacCallum, General agent, 217 McDermot Ave., Winnipeg.

Imperial Bank of Canada Kapital (inbetaladt) \$5,000,000. Reservkapital \$5,000,000. Gällande intresse betalas & deponitioner. SPARBANKSAFDELNINGEN REKOMMENDERAS. Värklar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och äro betalbara i kronor. HUFVUDKONTOR: Hörnet af MAIN St. och BANNATYNE Ave. N. G. Leslie, Manager. NORTH END Filial: Hörn af Selkirk och Main St. W. A. Hebblewhite, Manager.

VED VED VED Sänd er ved till oss. Vi betala högsta priser kontant för förgå klassens ved. Vi sända pängarna så snart som veden aflastats. GEORGE MASKEL & SON. 209 LOGAN AVENUE. WINNIPEG.

Canada och U. S. A. erbjuda de bästa utsikter för fabrikanter af alkohol för industriella ändamål. De som börja nu få god avance ty fallet är nästan alldeles nytt och obekant. Vi tillverka apparater för produktion af sådan donaturerad alkohol. Vi bygga äfven fabriker för samma ändamål, stora eller små. Anläggningkostnaden är liten, risken är liten eller ringa. Tillverkningskapaciteten kan ökas när som helst endast genom komplettering af fört varande apparater. Vi sända eder med nöje vårt prospekt med fullständiga upplysningar om alkoholfabrikationens möjligheter och fördelar samt dess förmåga att gifva mycket god inkomst af en mycket ringa kapitalplacering. En 5 gallons skattfri apparatuppställning för tillverkning af donaturerad alkohol består af en sex fot hög 30 gallon galvaniserad destillerpanna med 5 gall. "doublet" en 10 gall. terpentin och hartsoleseparator, en 9 fots öfverhettare af koppar, ett 12 fot kopparrör med kondenser, en alkoholförfläta, 1 aachrouneter, 1 Ingreulator, 2 vattenregulatorer, 2 termometrar, rör, ventiler och öfriga tillbehör. Verklig destilleringskapacitet 1½ gallon pr timme. Sammanlagda vikten af 320 lbs. P. S. Ingen destilleringslicens erfordras, endast obligationer på \$500.00 måste deponeras som säkerhet mot misbruk. Uppgift & pris och fraktkostnader lämnas af WOOD WASTE DISTILLERIES COMPANY, 213 to 217 St. Clair Ave., N. W. CLEVELAND, OHIO.

